

Sygn. akt III KS 10/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **Ł.B.**

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 czerwca 2018 r.

skargi obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 lutego

2018 r., sygn. akt VII Ka .../18, uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia

8 listopada 2017 r., sygn. akt II K .../15,

z urzędu w przedmiocie dopuszczalności skargi,

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić skargę bez rozpoznania;

2. obciążyć oskarżonego Ł.B. kosztami sądowymi w przedmiocie skargi.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt VII K .../15, Sąd Rejonowy w O. uniewinnił oskarżonego Ł. B. od popełnienia zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia czynu z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. (pkt I wyroku sądu *meriti*). Wyrokiem tym wyżej wymieniony uznany został natomiast za winnego popełnienia czynu z pkt. II aktu oskarżenia, tj. występku z adr. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to skazany na karę grzywny (pkt II wyroku). Po rozpoznaniu apelacji: wniesionej na niekorzyść oskarżonego od części uniewinniającej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. oraz obrońcy z zakresie skazującym, Sąd Okręgowy w O.

wyrokiem z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt VII Ka .../18, uchylił pkt I zaskarżonego wyroku (co do uniewinnienia) i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, natomiast w pozostałej części orzeczenie to utrzymał w mocy.

Skargę od wyroku Sądu odwoławczego w zakresie kasatoryjnym wniósł, na podstawie art. 539a k.p.k., obrońca oskarżonego podnosząc w niej zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k.

W odpowiedzi na skargę Naczelnik Urzędu Skarbowego w O. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga obrońcy oskarżonego jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.), a ponieważ została przyjęta zarządzeniem z dnia 19 kwietnia 2018 r. (k. 803), należało ją – na podstawie przepisów art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. stosowanych odpowiednio w postępowaniu skargowym (art. 539f k.p.k.) – pozostawić bez rozpoznania.

W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. postanowienia: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, LEX nr 2076412; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16, LEX nr 2152403; z dnia 6 marca 2017 r., V KS 2/17, LEX nr 2237292; z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KS 1/17, LEX nr 2281284; z dnia 26 lipca 2017 r., VI KS 4/17, LEX nr 2346818) przyjęto, że przepisy Rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte po dniu 30 czerwca 2015 r., a tym samym nie znajdują one zastosowanie w sprawach, w których akt oskarżenia wpłynął do sądu przed dniem 1 lipca 2015 r.

Nie powielając trafnej argumentacji zawartej w powołanych orzeczeniach, którą Sąd Najwyższy w tym składzie w całej rozciągłości podziela, jednoznacznie stwierdzić należy, że niniejsza sprawa nie spełnia kryteriów uprawniających do złożenia skargi od wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Akt oskarżenia przeciwko Ł.B. wpłynął do Sądu Rejonowego w O. w dniu 1 kwietnia 2015 r., a więc przed wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 r. przepisów określających nowy (kotradyktoryjny) model postępowania karnego wprowadzony

ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.). W tym stanie rzeczy, niezależnie od daty wydania wyroków przez Sądy obu instancji, bezspornym jest, że w postępowaniu odwoławczym zastosowanie miał przepis art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. (art. 36 pkt 2 ustawy nowelizacyjnej), który nie zawierał istniejących dopiero od dnia 1 lipca 2015 r. ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.). Tym samym instytucja skargi, o której mowa w art. 539 a k.p.k., wprowadzona ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437), do tego postępowania zastosowania mieć nie mogła.

Stwierdzona przez Sąd Najwyższy zaszłość implikowała wydaniem orzeczenia jak w części dyspozytywnej, a także obciążeniem skarżącego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

Na postanowienie niniejsze zażalenie nie przysługuje.

kc